

Arrest

**nr. 67 604 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 16 juni 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juni 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker legde op 14 oktober 2008, samen met zijn Belgische vriendin, een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

1.2. Op 14 oktober 2008 diende verzoeker tevens, in functie van zijn Belgische partner, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Verzoeker werd op 9 april 2009 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 16 juni 2009 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 26 mei 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [D. A.], [...], van Turkse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging van de partners. Uit het relatieverlag d.d. 05.06.2009 blijkt dat betrokkene zonder de partner op het adres woont. Zijn partner woont bij haar moeder op een ander adres.

Tevens werd een voorgenomen huwelijk tussen de partners geweigerd op basis van een negatief advies van het parket d.d. 06.04.2009 waarin het volgende staat:

"(...) meld ik u dat volgende elementen in huidig dossier aanwezig zijn die op het voornemen van een schijnhuwelijk wijzen, namelijk:

- precare verblijfstoestand van meneer: meneer kwam in 2004 naar Nederland als student. Na 2 jaar werd het recht op verblijf niet meer verlengd en diende hij Nederland te verlaten. Hij kwam dan naar België. Hij had dus klaarblijkelijk niet de intentie terug te keren naar Turkije. Hij heeft in België geen stappen ondernomen om zijn verblijf te regulariseren, tot hij onlangs in het bezit is gekomen van een Attest van Immatriculatie op basis van zijn dochtertje [M. J. D.], [...]. Er loopt thans een aanvraag tot het bekomen van een elektronische identiteitskaart voor vreemdelingen (bijlage 15). Aangezien de verblijfstitel van meneer dus nog steeds precair is, heeft hij er nog steeds alle belang bij een huwelijk af te sluiten met een Belgische onderdane om zich van zijn permanente verblijfsvergunning te kunnen verzekeren.

- kennismaking geregeld via een tussenpersoon: [G. K.] bracht meneer en mevrouw met mekaar in contact in een Quick restaurant in Nederland. Het betreft een vriend van meneer, die als klant kwam in een Koerdisch café in Antwerpen waar een vriendin van mevrouw als dienstster werkte. Op het moment van de kennismaking was mevrouw zwanger van haar eerste dochter, doch meneer had daar totaal geen probleem mee.

- gebrek aan een volwaardige gemeenschappelijke taal: mevrouw spreekt Nederlands. Meneer spreekt Turks. Zeker in het begin van hun relatie moet er een taalprobleem geweest zijn. Intussen heeft meneer al wat taallessen gevolgd en zou mevrouw een beetje Turks verstaan.

- snelle gang van zaken: na de kennismaking in 2006 moest mevrouw de relatie van haar moeder verbreken, hetgeen ze ook deed in september 2006. Betrokkenen zagen mekaar pas terug in het voorjaar van 2008. Na 2 weken is meneer uit Nederland naar België verhuisd en zijn ze gaan samenwonen in mei 2008. In juni 2008 wonnen ze informatie in over de huwelijksprocedure. In augustus 2008 raakte mevrouw zwanger.

- zwakke sociale positie van mevrouw: mevrouw is nog zeer jong. Ze heeft een problematische jeugd achter de rug en was druggebruikster. Ze heeft een eerste dochter [L. M. G. D. B.] [...] van een Marokkaanse man die niet meer naar haar omkijkt [...]. Thans heeft ze net een moeilijke zwangerschap achter de rug, waardoor ze terug bij haar moeder ging inwonen. Mevrouw heeft geen inkomen, behalve het kindergeld. Ze heeft ook geen diploma. Ze wisselt nogal snel van partner.

- beperkte samenwoning: mevrouw woont terug bij haar moeder sinds 3 maanden voor de bevalling. Meneer zegt dat hij daar ook één twee keer per week blijft slapen in de living op een zetel (doch mevrouw zegt daar niets van). Volgens mevrouw woont meneer nog steeds op hun adres in de [...]. Er is momenteel dan ook niet echt sprake van samenwoning als man en vrouw. De gezinswoning waar ze zouden gaan wonen, wordt momenteel nog gerenoveerd.

- tegenstrijdige verklaringen en gebrek aan afdoende kennis van mekaars personalia en achtergrond: meneer werkt voor minstens 2 verschillende firma's, terwijl mevrouw maar weet heeft van één. Volgens meneer was de zwangerschap gepland, volgens mevrouw niet.

- Meneer beschikt blijkbaar over de nodige financiële middelen, doch het is onduidelijk vanwaar die komen. Hij werd in september 2008 betrapt op zwartwerk en werd opgesloten in Vottem, doch kwam terug vrij. Sinds kort kan hij legaal werken, doch zijn werk als plukker zal hem niet meteen rijk gemaakt hebben. Hij kan blijkbaar terugvallen op financiële steun van familie.

- weinig gemeenschappelijk: er is weinig tot niets dat betrokkenen bindt: geen gemeenschappelijke interesses, verschillende religie. Dit voorgenomen huwelijk lijkt niet gebaseerd op welgemeende interesses voor mekaar.”

Op 8 mei 2009 heeft het parket omwille van dezelfde redenen (hierboven geciteerd) een negatief advies gegeven omtrent de verklaring van wettelijke samenwoning.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van een substantiële vormvereiste – meer bepaald van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) –, van de artikelen 40, 40bis, 40ter en 42quater, § 1, eerste lid, 4° en § 4, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“[...] Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.”

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt:

“De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.”

En artikel 3 van de zelfde wet bepaalt:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 29.07.1991 blijkt dat met het begrip afdoende motivering bedoeld wordt dat o.m. de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

“Dat de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantiële vormvereiste”. (aldus Raad van State 30.06.1993 nr. 43556).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“§1 Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

§2 Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Art. 62 van de wet van 15.12.1980 en art. 8 van het EVRM vereisen bovendien dat uit de motieven van de beslissing blijkt dat de overheid een afweging heeft gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen

de motieven van de beslissing en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het privé leven, het gezinsleven van de heer [M.] en zijn echtgenote mevrouw [V. B.].

Dat de bestreden beslissing genomen is op grond van artikel 42 quater §1 4e lid van de wet 15.12.1980 dat als volgt luidt:

“Er kan gedurende eerste twee jaar van hun verblijf in hoedanigheid van familielid van de burger van de unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de unie die zelf geen burger van de unie zijn door minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

4^e: het huwelijk met de burger van de unie die zij begeleidt of vervoegd hebben wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerde partnerschap dat aangegaan werd zoals bedoeld in artikel 40 bis 2^e lid, 1^e lid wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.”

De bestreden beslissing stelt dat artikel 42 quater §4, 1^e lid van de wet van 15.12.1980 van toepassing is aangezien:

“er is geen gezamenlijke vestiging van de partners.

Uit het relatieverslag de dato 05.06.2009 blijkt dat betrokkene zonder de partner op het adres woont.

Zijn partner woont bij haar moeder op een ander adres”.

Dat op datum van bestreden beslissing was nog geen definitief einde gesteld was aan de relatie tussen partijen.

Dat deze later moeilijk verliep wat niet te wijten is aan de heer [D.] maar aan de onstabiele houding van mevrouw [D. B.] die blijkbaar een geschiedenis heeft waarbij zij haar onmiddellijke omgeving in de steek laat en daarbij de zorg over de kinderen overlaat aan haar moeder en partner.

Uit de voorgelegde stukken van de begeleidingsdienst. de vzw De Koraal, blijkt dat de heer [D.] geen aandeel heeft in het mislopen van de relatie die uitsluitend en alleen te wijten is aan het disfunctioneren van mevrouw [D. B.].

Dat de heer [D.] evenwel duidelijk gezin vormde met de minderjarige kinderen waarover hij de zorg waarneemt, met name [L. M.] en [M. J. D.], [...].

Dat er definitief een einde werd gesteld aan de relatie van mevrouw [D. B.] en de heer [D.] eind december 2009, datum waarop de ambtenaar overging tot betekening van beëindiging van de samenwoning.

Dat in de bestreden beslissing toepassing wordt gemaakt van artikel 42 quater § 1 4^e lid

[...]

zonder dat evenwel toepassing is gemaakt van het bepaalde in artikel 42 quater § 4: 2^e

“onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1 1^e lid, 4^e bedoelde geval niet van toepassing indien: 2^e: het zij het recht van bewaring van de kinderen van de burgers van de unie die in het rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40 bis, §2 1^e lid, 1^e of 2^e, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de unie [is].”

Dat door de Jeugdrechtbank Antwerpen 8^e kamer op datum van 26.01.20 10 (ARVJR9952) het exclusief ouderlijk gezag over het kind [M. J. D.] toevertrouwd is aan de heer [D.].

Dat dit vonnis beteken[d] werd op 11.03.2010 zonder dat hoger beroep werd aangetekend en in kracht van gewijze is getreden.

Dat tot op heden geen wijzigend vonnis is tussengekomen.

Dat de dienst Vreemdelingenzaken in tempore non suspecto door de raadsman van de heer [D.] op de hoogte werd gebracht van de inhoud van dit vonnis en verzocht werd toepassing te maken van artikel 42 quater §4 van de wet van 15.12.1980, en dit op een ogenblik dat de heer [D.] geen kennis had van de bestreden beslissing aangezien deze hem pas op 26.05.2011 ter kennis werd gebracht.

Dat de dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg kennis had van de gewijzigde omstandigheden voorafgaand de kennisgeving van deze beslissing aan verzoeker zowel in hoofde van de heer [D.] als zijn minderjarige dochter van Belgische nationaliteit, maar niettemin het niet nodig vond de door de feiten achterhaalde beslissing van 16.06.2009 hetzij in vraag te stellen hetzij na kennisname van de nieuw aangebrachte elementen die voorheen niet voorhanden waren opnieuw te onderzoeken om op basis daarvan nieuwe beslissing te nemen.

Dat de motivering in de bestreden beslissing van 16.06.2009 door de feiten achterhaald is en niet overeenstemt met de realiteit van de situatie van verzoeker op datum van kennisgeving van deze beslissing.

De bestreden beslissing schendt dan ook het proportionaliteitsbeginsel, het zorgvuldig[heids]beginsel en de regels voor behoorlijk bestuur door geen toepassing te maken van artikel 42 quater §4.

Dat voorafgaand kennisgeving van de beslissing de heer [D.] van zodra hij op de hoogte was van de gewijzigde omstandigheden in zijn situatie met name de toekenning van het exclusief ouderlijk gezag over [M. J. D.] bij vonnis van de Jeugdrechtbank Antwerpen, dit kenbaar gemaakt heeft.

Dat het uitblijven van de kennisgeving van de beslissing van 16.06.2009 die pas betekend werd op 26.05.2011 niet te wijten is aan de heer [D.] die steeds gevolg heeft gegeven aan iedere oproeping vanwege de dienst Vreemdelingenzaken het weze Brussel het weze uit Antwerpen.

Dat de heer [D.] als rechtzoekende ervan uit mag gaan dat het bestuur zijn beslissingen steunt op correcte en concrete gegevens en deze bovendien steunt op het geheel van alle elementen voorhanden in iedere concrete zaak.

Door onverminderd kennis te geven van de beslissing van 16.07.2009 nagenoeg meer dan 2 jaar na datum waarop de beslissing genomen is en zonder rekening houdend met nieuwe elementen die nochtans tijdig kenbaar gemaakt werden door verzoeker schendt de dienst Vreemdelingenzaken de regels van behoorlijk bestuur, proportionaliteitsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Ofschoon het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel een toetsing te doen op de beslissing van de dienst Vreemdelingenzaken niet ingaat tegen alle redelijkheid (Raad van State 17.12.2003, nr. 126520).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting wordt opgelegd zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (Raad van State 02.02.2007, nr. 167411, Raad van State 14.02.2006, nr. 154954).

Respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier, op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bovendien is de regel van behoorlijk bestuur een uiting van het zorgvuldigheidsbeginsel en mag verwacht worden dat zo nodig een eerder genomen beslissing waarvan geweten is dat deze nog niet ter kennis is gebracht, wanneer deze achterhaald is door nieuwe feiten die tijdig door een rechtzoekende kenbaar worden gemaakt op eigen initiatief, zo nodig herzien wordt om dan nieuwe beslissing te nemen rekening houdend met de tijdig voorafgaand de kennisgeving kenbaar gemaakte nieuwe feiten.

Uit geen enkel stuk van het dossier blijkt dat de dienst Vreemdelingenzaken, ofschoon er kennis gegeven werd van het gegeven dat door de Jeugdrechtbank van Antwerpen bij vonnis de dato 26.01.2010 de heer [D.] het exclusief ouderlijk gezag bekwam over een Belgisch kind zodat hij bijgevolg zich terecht mocht beroepen op toepassing van artikel 42 quater §4, 2^e lid van de wet van 15.12.1980 nu hij hier tewerkgesteld is en beschikt over een ziekte- en kostenverzekering. (tewerkstelling bij [E.] nv

en aansluiting sociale Voorzorg), haar beslissing heroverwogen heeft of aangepast heeft aan de actuele situatie van verzoeker.

Voor zover zou aangevoerd worden dat de bestreden beslissing genomen is met inachtnaam van de gegevens kenbaar op datum van deze beslissing, schendt de bestreden beslissing alleszins de regels van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel door nagenoeg 2 jaar te laten verstrijken vooraleer over te gaan tot kennisgeving van de bestreden beslissing dit terwijl verzoeker steeds ingeschreven is geweest en woonachtig was op het door hem opgegeven adres, [...].

Dat de heer [D.] steeds door alle andere instanties zonder problemen bereikt kon worden zodat er geen rechtvaardiging is in hoofden van de dienst Vreemdelingenzaken om de kennisgeving van de bestreden beslissing nagenoeg 2 jaar te laten aanslepen, om dan alsnog kennis te geven van een beslissing die volledig achterhaald is door nieuwe gewijzigde feitelijke omstandigheden in de situatie van verzoeker.

Dat alleszins de regels van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden zijn nu voorafgaand aan iedere kennisgeving van de bestreden beslissing verzoeker de gewijzigde omstandigheden kenbaar gemaakt heeft aan de beslissende overheid die niettemin zonder enige verdere overweging alsnog de oude door nieuwe feiten achterhaalde beslissing waarin geen toepassing werd gemaakt van de uitzondering zoals voorzien in artikel 42 quater §4, ten uitvoer wenst te leggen.

Dat van een beslissing verwacht mag worden dat die op datum van kennisgeving actueel in overeenstemming is met de feitelijke situatie van een rechtsonderhorige

Dat de bestreden beslissing evident niet beantwoordt aan de vereiste van actueel te zijn en in overeenstemming met de feitelijke situatie van verzoeker.

Bovendien schendt de bestreden beslissing artikel 8 van het Europees Verdrag van de rechten van de mens, meer bepaald het familie- en gezinsleven evenals het privéleven van de heer [D.] die als enige ouder het exclusief ouderlijk gezag heeft over het minderjarige kind [M. J. D.].

Dat de bestreden beslissing immers tot gevolg heeft dat de heer [D.] verwijderd zou worden van Belgisch grondgebied en het minderjarige kind [M. J. D.] hierdoor tevens België zou dienen te verlaten, wil zij haar ouder volgen die het exclusief ouderlijk gezag toegewezen is.

Voor zover zou aangevoerd worden dat voldaan is aan de voorwaarden van artikel 8, 2^e lid van het EVRM, wat weliswaar geldt voor de toegelaten inmenging van het openbaar gezag, ook met betrekking tot de handhaving van de verblijfsreglementering is niet voldaan aan de voorwaarden van proportionaliteit tussen enerzijds verwijderingsmaatregelen en de gevolgen daarvan voor het familiaal leven van de heer [D.] en zijn minderjarige dochter van Belgische nationaliteit van wie bezwaarlijk verwacht kan worden dat deze verplicht zou worden in een ander land dan het land van haar geboorte te moeten opgroeien wat in casu het gevolg zou zijn van de verwijderingsmaatregel van de heer [D.] indien de bestreden beslissing niet vernietigd wordt en anderzijds de belangen van de Belgische staat.”

2.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

“Betreffende de voorgehouden schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en art. 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroeps-

mogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Verzoeker werpt verder een schending op van art. 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Verzoeker houdt voor dat er wel een gezamenlijke vestiging is; er zou wel degelijk een relatie zijn tussen verzoeker en zijn echtgenote en de gemachtigde mocht zich naar mening van verzoeker niet baseren op de verklaringen van verzoekers echtgenote alleen, noch op de klacht wegens schijnhuwelijk die zijn echtgenote heeft ingediend.

Verzoekers ongestaafde en gratuite beschouwingen zijn geenszins ernstig en vinden geen steun in de stukken van het administratief dossier en de diverse vaststellingen die door de gemeente en de politie werden gedaan.

[...]

Uit de motieven van de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier blijkt afdoende dat een deugdelijk en zeer zorgvuldig onderzoek werd gevoerd en dat verzoekers loutere beweringen niet stroken met de feitelijke vaststellingen.

Verzoekers “partner” woont op een ander adres, zodat hij bezwaarlijk kan voorhouden dat er nog sprake zou zijn van een ‘gezamenlijke vestiging’.

Desbetreffend kan ook nog worden verwezen naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Het bestuur dient bij het nemen van een beslissing bovendien uit te gaan van de feiten en niet van de beweerde wensen van een vreemdeling. Het feit dat één van de echtelieden door zijn verklaringen en handelingen uitdrukkelijk aangeeft dat er geen echtelijke relatie en geen samenwonen meer is volstaat, zonder dat enige bijkomende afweging vereist is, om te concluderen dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.”

(R.v.V. nr. 25.356 van 30 maart 2009)

Gelet op bovenstaande uitvoerige motivering, en nu ook uit het administratief dossier meer dan afdoende blijkt dat een zeer grondig en zorgvuldig onderzoek werd gevoerd, kan verzoeker geenszins de schending van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur, noch van artikel 42quater genoemd, aannemelijk maken.

De verwerende partij laat gelden dat de Raad enkel onderzoekt of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie R.v.St. nr. 166.820 dd. 17 januari 2007).

Verzoeker toont allerminst enige onredelijkheid aan.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Verzoekers vage en ongestaafde beschouwingen kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Verzoekers beschouwingen, als had hij overeenkomstig artikel 41 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie moeten worden gehoord alvorens de bestreden beslissing te nemen, kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft dan ook geen belang bij zijn beschouwingen dienaangaande.

Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending van art. 8 EVRM zou uitmaken.

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8 EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EH[R]M Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHAR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat, zoals ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier en uit de motieven van de bestreden beslissing, er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoeker en zijn echtgenote.

De verwerende partij laat verder nog gelden uit het tweede lid van art. 8 EVRM blijkt dat dit artikel niet absoluut is: "Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, lid twee van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 9bis [in casu art. 42quater] van de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimiteitstoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, lid twee van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan Staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Aangezien verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft Ingediend, dient hij aan de ontvanke-lijkheidvoorwaarden te voldoen" (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010).

In casu heeft de gemachtigde dienen vast te stellen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden zoals voorzien in de Vreemdelingenwet (art. 42quater), zodat zijn verblijf diende te worden beëindigd.

"Als uitgangspunt geldt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht, aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren en om, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen, met inbegrip van de verwijdering ervan te regelen, onder voorbehoud dat deze maatregel van verwijdering niet verdragsonverenigbaar is; dat ter beoordeling hiervan moet worden nagegaan of door het uitvaardigen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van, enerzijds, het recht van de verzoekende partij op de eerbiediging van haar gezinsleven en, anderzijds, op de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten; (...); dat bovendien het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet op absolute wijze aan de verzoekende partij de in artikel 8, eerste lid, EVRM beoogde bescherming van het gezinsleven ontzegt; dat immers de Belgische wetgeving niet uitsluit dat de verzoekende partij, ook nog na de tenuitvoerlegging van het thans betreden bevel op wettige wijze kan worden toegelaten het Rijk binnen te komen, er kort verblijf te houden en er, binnen de perken van de wet, langer te verblijven en te vestigen, dat anderzijds de verzoekende partij niet het minste element voorlegt omtrent de wijze en de intensiteit waarop zij feitelijk de band beleeft met haar minderjarig kind; dat in het licht van de hiervoor geschetste feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatieruimte die artikel 8 EVRM biedt aan de verwerende partij, er derhalve te dezen redelijkerwijze geen onrechtmatige inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij is; dat het middel niet gegrond is;" (Raad van State nr. 97.206 van 28 juni 2001).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook R.v.St. nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en R.v.V. nr. 1493 dd. 30.08.2007). Artikel 8 EVRM kan niet

worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied.

Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De wettelijke regels van het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied van het rijk te omzeilen (R.v.St., nr. 105.413, 5 april 2002). Tevens wijst de Raad erop dat de verzoeker niet aantoont dat hij zich voor de duur van de tijdelijke verwijdering niet zou kunnen laten vergezellen van zijn partner en zijn kind. Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (ede.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, intersentla, 2004, p.754). (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010).

Een schending van art. 8 EVRM wordt dan ook geenszins aangetoond.

In zoverre verzoeker verwijst naar de regeling van het ouderlijk gezag, waar op 26.1.2010 een vonnis van de Jeugdrechtbank zou zijn tussengekomen, laat de verwerende partij gelden dat deze gegevens dateren van na de bestreden beslissing.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht besliste om verzoekers verblijf te beëindigen.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toe bedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het proportionaliteits- en zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite. Het eerste middel kan niet worden aangenomen."

2.3.1. Allereerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt immers, onder verwijzing naar artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de partners. Er wordt toegelicht dat uit een relatieverslag van 5 juni 2009 blijkt dat verzoeker niet op hetzelfde adres als zijn partner woont. Verder vermeldt de bestreden beslissing dat een voorgenomen huwelijk tussen verzoeker en zijn partner werd geweigerd op basis van een negatief advies van het parket van 6 april 2009 en dat het parket op 8 mei 2009 op dezelfde gronden een negatief advies heeft gegeven inzake de verklaring van wettelijke samenwoning van verzoeker en zijn partner. Deze motivering stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gebaseerd, zodat dient te worden vastgesteld dat voldaan is aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt nog dat de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 8 van het EVRM vereisen dat uit de motieven van de beslissing moet blijken dat de overheid een evenredigheidstoetsing heeft doorgevoerd, waarbij de redenen die werden aangevoerd om het verblijfsrecht te beëindigen werden afgewogen tegen de ontwrichting van zijn privé- en gezinsleven. Zijn stelling vindt evenwel geen steun in de bewoordingen van de aangevoerde rechtsregels.

Een schending van de substantiële vormvereiste, die erin bestaat dat een beslissing moet gemotiveerd zijn, wordt niet aangetoond.

2.3.2. In zoverre verzoeker daarnaast de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd als volgt:

§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt, op basis van artikel 42bis, § 1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, vermeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, volstaat de motivering, gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element, enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie. Hetzelfde geldt voor familieleden van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, in de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;

2° hetzij het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° hetzij het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, die geen

burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing beschikte of kon beschikken (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). In casu is de bestreden beslissing genomen op 16 juni 2009. Het gegeven dat de bestreden beslissing pas op 26 mei 2011, het weze bijna twee jaar nadat deze beslissing werd genomen, aan verzoeker ter kennis werd gebracht getuigt van een gebrekkige opvolging van de situatie van verzoeker door het bestuur, maar vermag in principe niet terug te slaan op de wettigheid van de beslissing (RvS 8 mei 2008, nr. 182.753). Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar feiten die zich hebben voorgedaan nadat de bestreden beslissing werd genomen en waarvan verweerder op het ogenblik van het nemen van de beslissing geen kennis kon hebben.

Er moet echter tevens op gewezen worden dat een ingrijpende beslissing waarbij een einde gesteld wordt aan een toegekend verblijfsrecht op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet omdat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging tussen de partners slechts kan getroffen worden indien ondubbelzinnig blijkt dat er tussen de partners geen minimum aan relatie meer bestaat. Verzoeker betwist dat dit het geval was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Hij betoogt immers dat *“op datum van de bestreden beslissing [...] nog geen definitief einde gesteld was aan de relatie tussen partijen.”*

In de bestreden beslissing wordt, ter staving van de stelling dat er geen gezamenlijke vestiging is van verzoeker en zijn partner, verwezen naar een samenwoonstverslag van 5 juni 2009. In dit verslag, dat is opgenomen in het administratief dossier, wordt echter enkel gesteld dat uit een buurtonderzoek blijkt dat verzoeker woonachtig is op een bepaald adres en dat zijn partner bij haar moeder zou wonen. Het gegeven dat de partners (tijdelijk) niet samenwonen is evenwel op zich niet voldoende om te besluiten dat er geen minimum aan relatie tussen hen meer bestaat. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier ook blijkt dat verzoekers partner, in het kader van een onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk, reeds eerder op 21 maart 2009 werd aangetroffen verblijvende bij haar moeder. Zij verklaarde op dat ogenblik dat zij ongeveer drie maanden voor de bevalling van haar dochter op 13 maart 2009 was gaan inwonen bij haar moeder. Zij stelde voorlopig bij haar moeder te blijven wonen, *“omdat een verhuis voorzien is naar het adres [...]”*. Zij gaf niet aan dat er problemen waren in de relatie met verzoeker. Integendeel, zij verklaarde nog steeds in het huwelijk te willen treden met verzoeker. Rond dezelfde periode verklaarde verzoeker zelf dienaangaande aan de politie het volgende: *“Ik verblijf eveneens op het adres van mijn schoonmoeder [...], en blijf er eveneens één tot twee keer per week slapen. Ik slaap net zoals mijn schoonmoeder in de living op een zetel. Wij zijn gewoon een grote familie. Soms blijf ik eveneens slapen op mijn adres van inschrijving, maar het is er koud. Wij hebben enkel een gaskachel in de living en een elektrische bijverwarming voor drie plaatsen. [...] Ik denk dat [A. L. D. B.] reeds meer dan drie maanden bij haar moeder inwoont. Zij had een moeilijke zwangerschap, en kon de hulp van haar moeder gebruiken. [...] Wij zullen in de nabije toekomst gaan wonen op het adres [...]. Men is de woning nog aan het renoveren.”* Op basis van voormelde verklaringen oordeelde de procureur des Konings van het parket te Antwerpen dat er sprake is van een *“beperkte samenwoonst”*. Op grond van voormelde stukken van het administratief dossier blijkt aldus enkel dat verzoeker en zijn partner op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing om specifieke redenen tijdelijk niet samen in de voorziene gezinswoning woonden, doch niet dat er geen minimum aan relatie meer tussen hen bestond. Verweerder kan dan ook niet gevolgd worden waar hij in zijn nota stelt:

“[v]erzoekers ‘partner’ woont op een ander adres, zodat hij bezwaarlijk kan voorhouden dat er nog sprake zou zijn van een ‘gezamenlijke vestiging’.” Aangezien de partner van verzoeker aangaf tijdelijk in te wonen bij haar moeder en verzoekers verklaringen dat hij regelmatig op het adres van de moeder van zijn partner verbleef niet werden in vraag gesteld of ontkracht, kan, in voorliggende zaak, niet zonder meer besloten worden dat er sprake is van het totaal ontbreken van enige samenwoning, laat staan van de afwezigheid van een minimum aan relatie tussen de partners. Het kwam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid toe om nader te onderzoeken of er nog sprake was van een minimum aan relatie tussen verzoeker en zijn partner. Er blijkt daarnaast niet dat de politiefunctionaris die het verslag van 5 juni 2009 opstelde verzoeker of zijn partner persoonlijk zag of contacteerde. Verweerder kan bijgevolg niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad van 30 maart 2009 met nummer 25 356, nu in dat geval er naast het ontbreken van een verblijf op hetzelfde adres tevens sprake was van verklaringen en handelingen van één van de partners waarbij deze duidelijk aangaf dat er geen echtelijke relatie meer was.

In de bestreden beslissing wordt verder verwezen naar het negatieve advies van de procureur des Konings van het parket te Antwerpen van enerzijds 6 april 2009 inzake het voorgenomen huwelijk tussen verzoeker en zijn partner en van anderzijds 8 mei 2009 inzake de verklaring van wettelijke samenwoning. Uit voormelde adviezen volgt dat het parket aanwijzingen ziet dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel, doch er dient te worden opgemerkt dat het hier slechts een advies betreft en dat uit dit advies als dusdanig evenmin blijkt dat er werd vastgesteld dat er totaal geen gezamenlijke vestiging is van verzoeker en zijn partner.

Er dient derhalve te worden besloten dat de stelling van verweerder dat op basis van de op 16 juni 2009 beschikbare stukken kon besloten worden dat er geen gezamenlijke vestiging meer was van verzoeker en zijn Belgische vriendin kennelijk onredelijk is en dat verzoeker terecht stelt dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Tevens moet, gelet op voorgaande vaststellingen, worden opgemerkt dat verweerder de bestreden beslissing nam zonder deze op een degelijke wijze te hebben voorbereid. Verzoeker kan bijgevolg tevens gevolgd worden waar hij stelt dat het zorgvuldigheidsbeginsel miskend werd.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 16 juni 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK